

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/8/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0022203693
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:0022203693.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a členiek senátu JUDr. Zuzany Stolárovej a JUDr. Alžbety Beňákovéj v spore žalobkyne A. B. C., D. E., nar. XX.X.XXXX, A., F. E. XX, zast. JUDr. Michalom Kuročkom, advokátom, Michalovce, Obchodná 2, IČO: 35 550 589, proti žalovanému A. C., nar. XX.XX.XXXX, A., F. E. XX, adresa na doručovanie písomností: A., G. H. XX, zast. Mgr. Kamilou Baťalíkovou, Advokátska kancelária, Michalovce, Námestie osloboditeľov 77, IČO: 52 043 797, o vylúčenie z užívania domu, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 7C/90/2022 z 11.9.2024, Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Žalovanému priznáva proti žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

I.

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) napadnutým rozsudkom rozhodol, že I. žalobu zamietá, II. zrušuje neodkladné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Michalovce, sp. zn. 5C 86/2022 zo dňa 20.7.2022 vo výroku I. až V. v spojení s uznesením Krajského súdu sp. zn. 9Co 140/2022 zo dňa 24.10.2022 a III. stranám konania nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2.1. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáhala, aby rozsudkom zakázal žalovanému (ne)vstupovať do rodinného domu strán konania a zároveň, aby žalovanému zakázal súd priblížiť sa k žalobkyni na vzdialenosť menej ako 50 metrov, aby bolo umožnené žalovanému priblížiť sa k žalobkyni len počas úkonov trestného konania, priestupkového konania alebo občianskeho súdneho konania. Poukázal na to, že žalobkyňa svoju žalobu odôvodnila tým, že v zmysle doručeného uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia v lehote určenej súdom podala žalobu vo veci samej o vylúčenie z užívania domu a zákaz priblíženia, z dôvodu, že postupom času sa správanie žalovaného zmenilo, začali fyzické útoky, ktoré trvajú už 5 rokov. V manželstve zažila fyzické a psychické násilie, hrubé správanie, vulgárne nadávky, ktoré sa vyskytovali pomerne často. Dňa 18.7.2022 bol žalovaný vykázaný zo spoločného obydla na dobu 14 dní. Opäť na žalobkyňu kričal, vulgárne jej nadával, fyzicky ju napadol tak, že ju ťahal za vlasy, roztrhal jej tričko, pričom jeho zámerom bolo vyhodiť ju z domu. Zároveň počas tohto incidentu mala aj strach a obavu o svoj život, zdravie, nakoľko ju udieral päťami do oblasti rúk a chrbta. Žalobkyňa podaním z 27.10.2022 upravila petit žalobného návrhu tak, že žiadala, aby žalovaný bol úplne vylúčený z užívania rodinného domu na ul. F. E. nachádzajúceho sa na LV č. XXXX, s priznaním nároku na náhradu trov konania.

2.2. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe okrem iného uviedol, že sa odvoláva na obsah podaného odvolania vo veci 5C 86/2022 voči vydanému neodkladnému opatreniu, nakoľko tento návrh žalobkyne bol identický. Zároveň uviedol, že skutočnosti uvádzané žalobkyňou v žalobnom návrhu sa nezakladajú na pravde, sú účelovo interpretované v jeho neprospech, najmä tvrdenia, ktoré sa týkajú fyzického, psychického násillia, ktoré mala zažívať v spoločnom manželstve. Skutočnosti a tvrdenia žalobkyňa žiadnym relevantným spôsobom nepreukázala. Manželku nikdy fyzicky, ani psychicky netýral a nikdy nebola obeťou domáceho násillia. Konflikt sa medzi nimi odohral 18.7.2022, pričom išlo vzájomný konflikt a taktiež aj on mal na tele viacero modrín. Toho času žije v spoločnej domácnosti so svojimi rodičmi, pričom od vynúteného opustenia spoločnej domácnosti sa stretáva s oboma deťmi. Navrhol tento návrh žalobkyne zamietnuť ako nedôvodný. Okrem toho poukázal na § 142 ods.1,2 OZ a tvrdí, že žalobkyňa žiadnym návrhom neuniesla dôkazné bremeno na preukázanie neznesiteľnosti akéhokoľvek spolužitia v ich spoločnom dome v dôsledku jeho správania. Zároveň poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 6Co 582/2015.

2.3. Súd po vykonanom dokazovaní vec právne posúdil podľa čl. 16 ods.2, 19 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 3, 8 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, § 146 ods.2 OZ a konštatoval, že vykonaným dokazovaním, výsluchom strán konania, jednotlivých svedkov, oboznámením sa s jednotlivými vyjadreniami a listinnými dôkazmi, pripojenými spismi súd mal za to, že žaloba žalobkyne nie je dôvodná.

2.4. Medzi stranami konania nebolo sporné, že manželstvo v priebehu tohto konania bolo zrušené rozvodom rozsudkom Okresného súdu Michalovce, č. k. 23P 141/2022-31 z 20.10.2022, právoplatným 12.11.2022. Taktiež nebolo sporné medzi stranami konania, že v rodinnom dome žalovaný nebýva od nariadenia neodkladného opatrenia, uznesením tunajšieho súdu sp. zn. 5C 86/2022 z 20.7.2022, ktorý nadobudol vykonateľnosť 20.7.2022 a doposiaľ medzi stranami nedošlo k vyporiadaniu BSM s tým, že predmetom vyporiadania BSM bude aj samotný rodinný dom, z ktorého užívania chce žalobkyňa žalovaného vylúčiť.

2.5. Žalovaný prejavil záujem sa do tohto rodinného domu vrátiť, prípadne vyriešiť jeho vyporiadanie v rámci BSM strán konania.

2.6. Predmetom konania bolo posúdenie, či konanie žalovaného odôvodňuje jeho vylúčenie z užívania tejto nehnuteľnosti z dôvodov psychického alebo fyzického násillia s poukazom na skôr uvedené nariadenie neodkladného opatrenia, preto súd v tomto konaní podľa § 146 ods.2 OZ skúmal existenciu fyzického alebo psychického násillia, eventuálne existenciu, čo i len hrozby takéhoto násillia, realizáciu násillia vo vzťahu k žalobkyňi alebo blízkej osobe, ktorá býva v spoločnom dome, prípadne intenzitu - zníženie kvality spolužitia a či toto spolužitie je možné objektívne považovať za znesiteľné. Súd vzal do úvahy aj tú skutočnosť, že žalobkyňa je fyzická osoba, ženského pohlavia, podrobne skúmal aj tieto podmienky vo vzťahu k deťom strán konania, pričom súd dospel k záveru, že žalobkyňa v tomto smere neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala existenciu podmienok na postup podľa § 146 ods.2 OZ.

2.7. Súd poukázal na to, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol Okresným úradom Michalovce vo veci sp. zn. J./XXXXXX-XXX rozkazom z 30.9.2022 pre skutok, ktorý sa stal dňa 18.7.2022 uznaný vinným z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, za čo mu bola uložená sankcia a to pokuta 40,- eur. V priebehu konania žalobkyňa a samotný žalovaný počas výsluchov potvrdili, že medzi nimi dochádzalo počas spolužitia k jednotlivým hádkam. Skutočnosti a udalosti popísané žalobkyňou, ktoré sa mali udiať 21.8.2022 neboli posúdené Okresným úradom Michalovce vychádzajúc zo skôr uvedeného a konštatovaného pripojeného spisu ako priestupok a toto konanie bolo odložené vo veci v zmysle § 49 ods.1 písm. a/, e/ a § 49 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona, nakoľko oznámenie neodôvodňovalo začatie konania o priestupku, alebo postúpení veci podľa § 71. Žalobkyňou popísaná udalosť, ktorá sa mala udiať 23.7.2023, kedy sa žalovaný ocitol spoločne so žalobkyňou v kaviarni za prítomnosti jej kamarátky a následne v kine. Neskôr v mesiaci január 2023, keď sa mal vyskytovať pred ich rodinným domom a porušovať zákaz priblíženia k žalobkyňi. Následne telefonické kontakty cez synov telefón a to v dňoch 28.9.2022, 28.10.2022 a 1.1.2023 a 13.1.2024 a v novembri 2023 súd nepovažoval za psychické násillie páchané zo strany žalovaného proti žalobkyňi, pričom takéto konanie zo strany žalobkyne nebolo ani predmetom možných podaní v rámci priestupkového konania alebo podaní trestných oznámení na príslušnom policajnom zbore, z ktorých by vychádzala obava žalobkyne z psychického alebo fyzického násillia zo strany žalovaného. Žiaden z vypočutých svedkov nepotvrdil, že bol prítomný pri psychickom alebo fyzickom násillí páchanom zo strany žalovaného na žalobkyňi. Jednotliví svedkovia ak boli prítomní, tak boli prítomní iba pri vzájomných hádkach, ktoré sa udiali medzi žalobkyňou a žalovaným.

2.8. Súd nevykonal prehratie predloženého záznamu na USB kľúči, ktorý predložil žalovaný, nakoľko vykonanie tohto dôkazu bolo na úvahe súdu a súd takýto návrh vyhodnotil tak, že ho nevykoná.

2.9.Napokon incident, ktorý sa mal udiať za prítomnosti svedkyne A. D. J., ktorý sa týkal konania žalovaného, ktorým mal zastaviť motorové vozidlo, ktoré viedla svedkyňa a v motorovom vozidle v tom čase sa nachádzala samotná žalobkyňa súd nepovažoval za prejav formy násillia zo strany žalovaného. Taktiež jednotlivé telefonické kontakty zo strany žalovaného prostredníctvom ich syna so žalobkyňou súd nepovažoval za preukázané a pokiaľ by aj boli preukázané, tak z obsahu popisu týchto hovorov nebol zrejmý akt psychického násillia, prípadne hrozby fyzického násillia.

2.10.Skôr popísané a uvádzané jednotlivé skutky zo strany žalobkyne, okrem jedného skutku, ktorého sa žalovaný dopustil 18.7.2022 a bol za tento skutok uznaný vinným z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu s uložením pokuty vo výške 40,- eur, neboli predmetom postihu zo strany buď v rámci priestupkového konania alebo v rámci trestného konania.

2.11.Okrem skôr uvedeného jedného konania v rámci ktorého bol žalovaný za skutok, ktorý sa udial 18.7.2022 bol uznaný vinným z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu v konaní nebolo preukázané ďalšie konanie, ktoré by vykazovalo znaky psychického alebo fyzického násillia zo strany žalovaného proti žalobkyni, a preto vo veci nebol daný predpoklad na postup podľa § 146 ods.2 OZ, pretože správanie žalovaného neodôvodňovalo jeho plné alebo čiastočné vylúčenie z užívania domu. Nebolo preukázané, že by spolužitie strán konania bolo neznesiteľné v dôsledku fyzického alebo psychického násillia v zmysle vyššie popísanej definície násillia zo strany žalovaného, resp. jeho hrozby.

2.12.Žalobkyňa nie je na žalovanom závislá ani materiálne, keďže je zamestnaná. Zároveň bolo preukázané, že deti strán konania vychádzajú a komunikujú s oboma rodičmi a taktiež nebola preukázaná obava zo strany detí, aby sa žalovaný mal dopúšťať jednak voči žalobkyni alebo svojim deťom fyzického alebo psychického násillia. Zároveň bolo preukázané, že toho času sú žalobkyňa a žalovaný po ukončení rozvodového konania pred vyporiadaním BSM, ktorého predmetom je aj rodinný dom, pričom žalobkyňa je vlastníčkou bytu do ktorého sa má možnosť nasťahovať.

2.13.Súd uzavrel, že uvedené skutočnosti a to, že zo strany žalobkyne nebolo preukázané, aby žalovaný sa opakovane dopúšťať fyzického alebo psychického násillia voči žalobkyni považoval žalobu žalobkyne na vylúčenie žalovaného z rodinného domu strán konania za nedôvodnú, a preto rozhodol v zmysle výroku tohto rozsudku.

2.14.Vzhľadom na skutočnosť, že súd zamietol žalobu žalobkyne a vzhľadom na nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré predchádzalo podaniu žaloby v predmetnej veci súd podľa § 335 ods.1 CSP zrušil.

2.15.O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP s poukazom na § 257 CSP tak, že úspešnej strane v tomto konaní žalovanému súd nepriznal nárok na náhradu trov konania s poukazom na dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP. Ako dôvod hodný osobitného zreteľa na nepriznanie náhrady trov konania stranám súd videl tú skutočnosť, že žalobkyňa podala žalobu v predmetnej veci po tom, ako v zmysle § 324 ods.1 CSP osvedčila svojím návrhom zo 20.7.2022 vo veci sp. zn. 5C 86/2022 pre nariadenie neodkladného opatrenia. Práve vzhľadom na uloženú povinnosť žalobkyni súd videl dôvody hodné osobitného zreteľa na nepriznanie nároku na náhradu trov konania jednotlivým stranám, nakoľko žalobkyňa podanou žalobou v predmetnej veci iba postupovala v zmysle uloženej povinnosti súdu pri vydaní neodkladného opatrenia, ktoré predchádzalo žalobe vo veci samej, ktorá sa týkala vylúčenia z užívania rodinného domu a zákazu priblíženia.

3.1.Žalobkyňa napadla rozsudok včas podaným odvolaním, v celom rozsahu, z dôvodov uvedených v § 365 ods.1 písm. b/, d/, f/ CSP.

3.2.Žalobkyňa pri odôvodnení odvolacích dôvodov použila citáciu bodu 9., 13., 14. a 15. odôvodnenia rozsudku, ku ktorým uviedla, že súd sa vôbec nevysporiadal s dôkazom, výpoveďou svedkyne A. E., matky žalobkyne, ktorá preukazuje vzťah žalovaného k žalobkyni. Vzťah žalovaného ku žalobkyni bol jasne vyjadrený samotnou rozsiahlou výpoveďou žalobkyne v tomto súdnom konaní, ktorá zažila psychické násillie, hrubé správanie, vulgárne následky, ktoré sa vyskytovali veľmi často, a to aj po vydaní neodkladného opatrenia. Uviedla, že 21.8.2022 žalovaný cez okno videl, že žalobkyňa sa nachádzala v prednej izbe ich rodinného domu, a tak uvedomujúc si, že bol od žalobkyne vo vzdialenosti cca 5 m, lebo postával na chodníku pred ich rodinným domom a zvýšeným hlasom žalobkyni vulgárne nadával a strašne na ňu kričal, že trpí schizofróniou a je psychiatrický pacient. Žalobkyňa prežívala traumu a nesmierny strach o svoje zdravie a život. Bola z toho tak silno frustrovaná, že sa po tomto incidente nevedela sústrediť na domáce práce. Rovnako poukázala na skutočnosť, že v septembri 2022 sa žalovaný priblížil k osobnému autu p. J., kolegyni žalobkyne, ktorým ráno prišla pre žalobkyňu a tá si prisadla do auta, aby ju zviezla do práce. Žalovaný sa priblížil k jej autu, v ktorom žalobkyňa sedela na vzdialenosť cca 1 m od žalovaného, pričom niečo rozprával a mával rukami, v ktorých držal nejaký

predmet (vrecúško). Žalovaný sa opakovane priblížil ku žalobkyni na vzdialenosť menej ako 50 m, a tak hrubo porušil zákaz približovať sa k žalobkyni na vzdialenosť menej ako 50 m.

3.3. Zmätočnosť napadnutého rozhodnutia spočíva v nesprávnom posúdení správania sa žalovaného, ako aj jeho výhražných slov, citujem: „Ja ju budem ničiť, až tak, že zo života jej urobím peklo.“ Súdom nesprávne zistený skutkový stav neobstojí, lebo nesprávne vyhodnocoval prostriedky procesného útoku a mal za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

3.4. V ďalšej časti odvolania žalobkyňa poukázala na výpoveď svedka B. E. uvedenú v bode 10. rozhodnutia. V námietke citovanému uviedla, že apeluje na fakt, že súd mal vedomosť o psychickom týraní žalobkyne zo strany žalovaného aj prostredníctvom jej blízkych osôb, pretože mobilná komunikácia prebiehala medzi žalovaným a žalobkyňou prostredníctvom ich syna A., ktorému žalovaný volal a pod hrozbou ho nútil zapnúť hlasný odposluch, aby to počula aj žalobkyňa. Tak psychicky týral nielen žalobkyňu, ale aj ich spoločného syna A.. Zmätočnosť napadnutého rozhodnutia spočíva v opakovanom nesprávnom posúdení správania sa žalovaného, ako aj výhražných slov „že dcéru zničí“, a tak súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

3.5. Súd sa nevyporiadal s faktom, že žalovaný permanentne psychicky týral žalobkyňu a následne až na súdnom pojednávaní žalovaný špekulatívne zmenil svoj názor na svoje správanie sa k žalobkyni. Žalobkyňa mala z tohto správania sa žalovaného vnútorný nepokoj tak silný, že sa jej život traumatizoval do takej miery, že prežívala doslova tortúru, keď žalovaný sa približoval ku žalobkyni. Následne to zanechalo na žalobkyni takú silnú traumou majúcu za následok to, že sa nevedela sústrediť na svoju prácu a na prípravu školských povinností učiteľky. Súd žalobkyni v odôvodnení rozsudku nedal vysvetlenie, prečo sa týmito jej argumentmi nezaoberal. Takto zapríčinil, že napadnuté rozhodnutie trpí vadou, lebo je nejasné, nezrozumiteľné a nepresvedčivé, má vady nepreskúmateľnosti. Súd odňal žalobkyni právo na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces.

3.6. Žalobkyňa citovala z bodu 11. rozhodnutia a namietala, že zo zvukového záznamu je zrejmé, že matka žalovaného pripustila a uznala výbušnú povahu svojho syna žalovaného, keď označila jeho povahu ako výbušnú.

3.7. Odvolaciemu súdu žalobkyňa opakovane podotkla, že žalovaný aj napriek zákazu sa približoval na menej ako 50 m ku žalobkyni, dopúšťal sa psychického týrania žalovanej (zrejme žalobkyne, pozn. odvolacieho súdu) a ich rodinných príslušníkov. Dôkazom toho bolo podané druhé trestné oznámenie zo strany žalobkyne na žalovaného, ktoré bolo odmietnuté len preto, že OČTK považovali v skoršom rozhodnutí o priestupku žalovaného, ktorý bol uznaný vinným, a uložený mu bol peňažný trest vo výške 40 eur za dostačujúci.

3.8. Žalobkyňa apelovala na to, že odôvodnenie rozsudku, nezodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Súd je povinný navzájom si odporujúce dôkazy hodnotiť a zdôvodniť, prečo niektoré z nich pokladá za nevierohodné, prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy, prípadne prečo sa niektorými dôkaznými návrhmi odmietol zaoberať vôbec.

3.9. Súd sa nevysporiadal jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, konkrétne ku skutku, ktorý sa stal 21.8.2022 okolo 22:30 hod. a bol objasnený svedeckou výpoveďou matky a otca žalobkyne a nemenej aj samotnou výpoveďou žalobkyne. Nesústredený postup súdu zapríčinil chyby v rozumnom odôvodnení na viacerých miestach v napadnutom rozsudku, čoho dôsledkom je, že rozsudok súdu je zmätočný, a to vyplýva z jeho nezrozumiteľnosti a nejasnosti, ako aj to, že rozsudok je nepresvedčivý, lebo zostal nepreskúmateľným. Žalobkyňa sa cíti poškodená na svojich subjektívnych právach, a to právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, potupným správaním sa žalovaného proti jej osobe. V čase, keď žalovanému bol súdom právoplatne uložený zákaz približovania sa k žalobkyni na vzdialenosť menej ako 50 m, žalovaný ho takto hrubo porušoval.

3.10. Žalobkyňa v ďalšej časti odvolania zhrnula verbálne útoky a porušenie zákazu približovania sa zo strany žalovaného, a to v dňoch 21.8.2022, v septembri 2022, v októbri 2022.

3.11. Žalovaný hrubo porušoval zákaz približiť sa k žalobkyni na vzdialenosť menej ako 50 m, no aj napriek zákazu uloženého mu uznesením o nariadení neodkladného opatrenia v konaní 5Co/86/2022 z 20.7.2022 sa žalovaný približoval k žalobkyni do bezprostrednej blízkosti cca 0,5 m, 1 m až 5 m. Žalovaný verbálnymi invektívami a fyzickým približovaním sa k žalobkyni na vzdialenosť menej ako 50 m spôsobil v psychike žalobkyne nesmierne neprekonateľný strach voči osobe žalovaného. Žalobkyňa má voči osobe žalovaného fóbiu, po uvedených incidentoch je enormne sentimentálna a poddávajúca sa citom. Žalovaný od vydania uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia, ktorým mu bol uložený zákaz približovať sa k žalobkyni na vzdialenosť menej ako 50 m, nepreukázal spoľahlivosť svojej osoby

v rešpektovaní subjektívnych práv žalobkyne, a tak hrubo porušil povinnosť uloženú mu súdom vo forme zákazu. Správanie žalobcu (zrejme žalovaného, pozn. odvolacieho súdu) spočíva v porušovaní subjektívnych práv žalobkyne

a) nedotknuteľnosti osoby a jej súkromia,

b) rodinného života,

c) nemenej žalobca (zrejme žalovaný) sa dopúšťal nekorektného a ponižujúceho zaobchádzania so žalobkyňou aj po uložení zákazu, impertinentné invetívy zo strany žalovaného spočívajúce v zastrašovaní, slovných vyhrážkach a psychickom násilí, ktoré nemusia obsahovať fyzický kontakt so žalobkyňou.

3.12. Bližšie opísané doterajšie správanie sa žalovaného po vydaní zákazu súdom neodkladným opatrením tak priamo narúšalo slobodnú vôľu žalobkyne, jej integritu a sebaúctu. Vyššie správanie sa žalovaného nezanechalo síce viditeľné poranenia, no aj napriek tomu má najhoršiu formu vykonaného násillia na žalovanej (zrejme žalobkyni, pozn. odv. súdu), a to jej spôsobuje doslova tortúru. Uvedené konanie žalovaného má negatívny dopad na duševnú pohodu, psychiku a integritu osoby žalobkyne. V jej psychike, správanie sa žalovaného vzbudzuje po vydaní zákazu enormné a neprekonateľné obavy o svoje zdravie a život, a preto spoločné bývanie v jednej domácnosti žalobkyne so žalovaným by bolo neznesiteľné.

3.13. Odvolaciemu súdu navrhla ako dôkaz uznesenie Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 5MCdo/10/2012). Hoci definície násillia sú rozdielne, spájajú ich spoločné črty. Násillím je každá forma ubližovania, prejavu nadvlády, vyhrážania sa, zneužívania moci, fyzického a sexuálneho nátlaku. Násillie nie je konflikt, v konflikte sa stretnú rovnocenné strany, kým násillie je, keď jedna strana zneužije prevahu moci. Násillím je každý čin, ktorého následkom je, že obeť robí niečo čo nechce robiť alebo jej bráni robiť niečo čo chce robiť, prípadne v nej vyvoláva strach. Násillie nemusí obsahovať fyzický kontakt s obeťou, pretože zastrašovanie, slovné vyhrážky a psychické násillie môžu mať rovnako silné následky. Psychické násillie je každé správanie, ktoré priamo narúša slobodnú vôľu a sebaúctu iného človeka. Nezanecháva síce žiadne viditeľné poranenia, napriek tomu môže byť najhoršou formou násillia.

3.14. Žalobkyňa svoje odvolanie právne odôvodnila poukazom a citáciou z článku 16 ods. 2, článku 19 ods. 2 Ústavy SR, článku 3, článku 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článku 46 ods. 1 ústavy, článku 6 ods. 1 dohovoru, ods. 2, § 146 ods. 1, 2 OZ, čl. 2 ods. 2, 3, čl. 3 ods. 1, čl. 4 ods. 1, 2, čl. 8, čl. 11 ods. 4, čl. 15 ods. 1, 2, čl. 16 ods. 1, § 149, § 150 ods. 1, § 151 ods. 2, § 153 ods. 1, 2, 3, § 187 ods. 1, 2, § 220 ods. 2 a § 388 CSP.

3.15. Záverom žalobkyňa poukázala na to, že v konaní ide iba o špekulácie žalovaného a prejav jeho zaujatosti voči žalobkyni. Žalobkyňa všetky svoje tvrdenia podoprela dôkazmi. Žalovaný nepreukázal opak konkrétnymi faktami.

3.16. Žalobkyňa dodala, že napadnutý rozsudok svojou arbitrárnosťou spôsobil aj jeho vágnosť, nakoľko nespĺňa zákonom stanovené atribúty na súdnu ochranu a na základe uvedeného navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že I. žalovaný sa úplne vylučuje z užívania rodinného domu s príslušenstvom na ulici F. E. K. XX, nachádzajúceho sa v meste A., ktorý je postavený na parcele registra „C“ č. 4583, súpisné číslo XXX a z užívania záhrady na parcele registra „C“ č. 4582 zapísané v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom Michalovce, katastrálny odbor, katastrálne územie A., obec A., okres A. na LV č. XXXX, II. zrušuje sa neodkladné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Michalovce sp. zn. 5C/86/2022 z 20.7.2022 vo výroku I. až V. v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 5Co/140/2022 z 24.10.2022, alternatívne zruší rozsudok a vráti vec súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, žalobkyni voči žalovanému prizná nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4.1. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný, ktorý konštatoval, že skutočnosti uvádzané v odvolaní považuje za účelové, nezakladajúce sa na pravde a vzhľadom na štádium predmetného konania najmä za právne irelevantné.

4.2. Citoval § 146 ods. 2 OZ, ako aj komentár k uvedenému ustanoveniu (Imrich Fekete, 2011) a uviedol, že počas celého, časovo dostatočne obsiahleho konania pred súdom, žalobkyňa žiadnym právne relevantným a dôveryhodným spôsobom nepreukázala vyfabulované, zveličené a účelové tvrdenia, nachádzajúce sa ako v obsahu odvolania tak aj v samotnej žalobe.

4.3. Naopak, vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že práve deti účastníkov konania sa so žalovaným pravidelne stretávajú, navštevujú ho v domácnosti starých rodičov a tam aj prespávajú. Deti majú so svojim otcom vybudovaný citovo hlboký vzťah, založený na vzájomnej dôvere, čo je v značnom rozpore s tvrdeniami žalobkyne už v obsahu ňou podaného návrhu.

4.4. Konajúci súd procesne správne vypočul všetkých, oboma stranami navrhovaných svedkov a v súlade s citovaným procesným poriadkom po vykonanom dokazovaní vyhlásil dokazovanie za skončené. Podotkol, že práve konaním žalobkyne, kedy účelovo navrhovala vypočutie svedkov priamo na pojednávaní, resp. nimi navrhovaní svedkovia sa na nariadený termín pojednávania nedostavili a žiadala ich vypočutie opäť až na ďalšom termíne, konala nehospodárne, účelovo v snahe, čo najdlhšie naťahovať konanie.

4.5. Podstatné je, že žalobkyňa v záverečnom štádiu dokazovania nemala žiadne návrhy na jeho doplnenie. Vychádzajúc z celého priebehu konania a taktiež zo samotného obsahu odvolania podaného zo strany žalobkyne konštatoval, že sa v tomto konkrétnom prípade jedná iba o účelové predlžovanie existencie súdneho sporu. Uvedené tvrdenie oprel o skutočnosť, že obsah odvolania, podaného zo strany žalobkyne, je akýmsi sumárom výpovedí, ktoré boli zo strany konajúceho súdu vykonané, a taktiež žiadnym spôsobom nedeklaruje akékoľvek pochybenie zo strany konajúceho súdu, ktoré by malo spôsobovať nesprávnosť jeho rozhodnutia. V obsahu podaného odvolania žalobkyňa žiadnym relevantným spôsobom nepreukázala, akým spôsobom je podľa nej rozhodnutie súdu nesprávne a v čom spočíva a absolútne absentuje akékoľvek právne a zákonné zdôvodnenie žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov.

4.6. O účelovosti konania žalobkyne svedčí aj skutočnosť, že počas konania sa žalovaný predloženým návrhom snažil o mimosúdne vyporiadanie BSM s tým, že od žalobkyne by odkúpil jej podiel na spornej nehnuteľnosti. Žalobkyňa na tento návrh reagovala iba a len spôsobom, že jeho návrh neobsahuje aj hnutelné veci, žiaden protinávrh žalobcovi nepodala a tým mimosúdne jednanie ukončila. Zo strany žalobkyne absentuje akákoľvek snaha o mimosúdnu dohodu alebo jednanie. Podotkol, že súd vykonal všetky žalobkyňou navrhované dôkazy, boli vypočutí všetci žalobkyňou navrhovaní svedkovia.

4.7. Záverom žalovaný uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý svojim odôvodnením správne posúdil skutkový stav a na základe všetkých navrhovaných a taktiež vykonaných dôkazov dospel k správne mu záveru.

5.1. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá toto vyjadrenie neuznáva a popiera ho v celom rozsahu. Žalovaný vytrháva z kontextu skutkového deja o priebehu a dôvodoch podaného žalobného návrhu na úplné vylúčenie žalovaného z užívania rodinného domu. Žalovaný nepredložil dôkazy, ktorými by preukázal svoje legitímne práva zotrvať v spoločnom užívaní rodinného domu so žalobkyňou.

5.2. Skutkové tvrdenia, ktoré súdu žalobkyňa predložila v písomných a ústnych stanoviskách a vyjadreniach, ako aj z obsahu svedeckých výpovedí, ktorých navrhla vypočuť žalobkyňa vyplýva skutkový základ, ktorý žalovaný výslovne nepoprel relevantnými dôkazmi, a preto ich treba považovať za nesporné.

5.3. V ostatnom zotrvala na svojich dôvodoch uvedených v odvolaní a konštatovala, že vyjadrenia žalovaného ku odvolaniu sú iba prejavom jeho špekulácií zištnosti so subjektívnym prejavom jeho zaujatosti voči žalobkyňi.

6. Ďalšie podania v spore neboli.

7. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas (§ 362 v spojení s § 367 ods. 2 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 až § 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 až § 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP, z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, g/ CSP, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok je vecne správny, preto ho potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

8.1. Odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou uplatneného nároku, a odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchyliť.

8.2. Žalobkyňa vo svojom odvolaní neuviedla žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by pre ňu privodili priaznivejšie rozhodnutie. Skutočnosti uvedené žalobkyňou v odvolaní neumožňujú prijať

iné závery a nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozsudku. Vo svojom odvolaní žalobkyňa v podstate argumentuje skutočnosťami uvádzanými už v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré boli predmetom dokazovania a s ktorými sa súd prvej inštancie aj náležite pri rozhodovaní vo veci vysporiadal. Ani počas odvolacieho konania k zmene skutkového ani právneho stavu nedošlo, preto odvolací súd na skutkové zistenia a na právne normy, ktoré použil súd prvej inštancie odkazuje, rovnako ako i na správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP), a preto len na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd uvádza nasledovné:

9.1.Odvolateľka svojimi odvolacími námietkami nastolila, že predmetom odvolacieho prieskumu je posúdenie správnosti procesného postupu prvoinštančného súdu z hľadiska rešpektovania práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ktoré žalobkyňa vníma ako nejasné, nezrozumiteľné a nepresvedčivé, má vady nepreskúmateľnosti, arbitrárne, tvrdiac, že súd jej odňal právo na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces, čo predstavuje odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP.

9.2.Podľa § 220 ods.2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

9.3.Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký (právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie veci v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo vyporiadať sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia).

9.4.Účelom odvolacieho konania je náprava skutkových a právnych pochybení súdu prvej inštancie, za predpokladu, že boli zrozumiteľne prezentované. Rozhodnutie a jeho odôvodnenie je základným a bezpodmienečným objektom prieskumnej činnosti vykonávanej odvolacím súdom. Výsledky prieskumnej činnosti sú vždy reakciou na správnosť a opodstatnenosť dôvodov preskúmaného rozhodnutia vo svetle uplatnených odvolacích námietok, to znamená, že rozhodnutie musí spĺňať požiadavky zákona z hľadiska jeho odôvodnenosti (preskúmateľnosti) v zmysle § 220 ods.2 CSP.

9.5.V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/184/2010, v ktorom uvádza, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia, pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotného rozhodnutia ovplyvňujúcich súvislostiach, ako aj na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 25.9.2012 - sťažnosť č. 59102/08, nález Ústavného súdu SR zo 14.9.2011, sp. zn. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo 16.9.2009, sp. zn. 5MCdo 8/2008, z ktorých vyplýva, že z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď na všetky otázky, ktoré vyšli v priebehu sporu najavo. Povinnosťou súdu je vyhodnotiť iba tie sporné tvrdenia a skutočnosti, ktoré súd pre meritórne rozhodnutie súdu postačujúce.

9.6.Odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie súdu je jasné a zrozumiteľné a spĺňa požiadavky zákona z hľadiska jeho odôvodnenosti (preskúmateľnosti) v zmysle § 220 ods.2 CSP. Súd sa vyporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil v bodoch 31., 32., 33., 34. a 35.

9.7.Za arbitrárne rozhodnutie je možno označiť také, ktoré je v extrémnom nesúlade právnych záverov s vykonanými skutkovými a právnymi zisteniami, alebo interpretáciu, ktorá je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe (odklon od ustálenej judikatúry bez toho, aby boli dostatočne uvedené dôvody, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax), nerešpektovanie kogentnej normy (interpretáciu), ktorá je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, hodnotenie dôkazov vykonaných bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery. Napadnuté rozhodnutie nemožno označiť za arbitrárne, keďže je vydané v súlade s vykonanými skutkovými a právnymi zisteniami a nespĺňa žiadnu z definovaných

podmienok pre arbitrárnosť. Skutočnosť, že žalobkyňa sa so skutkovým hodnotením a následne právnym názorom prvoinštančného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia.

9.8.K žalobkyňou namietanému pochybeniu v procese dokazovania odvolací súd uvádza, že pokiaľ súd nevykonal v priebehu civilného konania všetky navrhované dôkazy alebo nevykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nedostatočne zistil skutkový stav alebo nesprávne vyhodnotil niektorý dôkaz, nemožno to v zásade považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany. Predmetná judikatúra dovolacieho súdu bola a je akceptovaná aj ústavným súdom napr. v rozhodnutiach sp. zn. I. ÚS 65/2020, III. ÚS 171/2018, II. ÚS 202/2020, II. ÚS 108/2020, II. ÚS 153/2019, II. ÚS 465/2017, IV. ÚS 511/2020.

10.1.Žalobkyňou uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, predstavuje vady konania, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť (§ 160), postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyznenia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyznenia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 157 ods.2 CSP) ale aj § 171 ods.1 CSP alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 132 ods.1 CSP), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 177 ods.2 CSP), i keď pre to neboli splnené podmienky], nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania). Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. CSP, napr. osoba, ktorá mala byť vyslúchaná ako svedok, bola vyslúchnutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 204 CSP a p..

10.2.Žalobkyňa v podanom odvolaní žiadnu vadu, ktorú by bolo možné subsumovať pod uplatnený odvolací dôvod neuvádza, preto uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

11.1.Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

11.2.Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania)

osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť, či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán.

11.3. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (guaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (sp. zn. 3Cdo 218/2017, sp. zn. 3Cdo 150/2017, sp. zn. 4Cdo 7/2018, sp. zn. 4Cdo 32/2018, sp. zn. 7Cdo 99/2018).

11.4. Hodnotenie dôkazov je vecou súdu, ktorý v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcou z § 191 ods.1 CSP, hodnotí vykonané dôkazy jednotlivo, v ich vzájomnej súvislosti z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, ako aj je vecou vnútorného presvedčenia sudcu a jeho logického myšlienkového postupu.

11.5. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

12.1. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. g) CSP je daný vtedy, ak vo svetle nových skutočností alebo dôkazov, ktoré účastník uplatnil v súlade s § 366 písm. d) CSP, nemôže obstať súdom zistený skutkový stav. Ide najmä o skutočnosti a dôkazy, ktoré nastali (vznikli) po vyhlásení (vydaní) rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto skutočnosti a dôkazy, ktoré tu boli v konaní pred súdom prvej inštancie a účastník ich neuplatnil (hoci len preto, že o nich nevedel), nemôžu byť v sporovom konaní odvolacím dôvodom. Predpokladá sa, že účastníkom uplatnené skutočnosti a dôkazy sú nové (v porovnaní s tým, aké tu boli v konaní pred súdom prvého stupňa) a v danej veci sú právne významné.

12.2. Žalobkyňa žiadne nové skutočnosti a dôkazy, ktoré nastali (vznikli) po vyhlásení (vydaní) rozhodnutia súdu prvej inštancie neuviedla.

13. Odvolací súd na základe vyššie uvedeného uzatvára, že žiaden z uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

14.1. V konaní po skutkovej stránke bolo nesporené, že strany sporu sú bývalí manželia, pričom v ich bezpodielovom spoluvlastníctve je vyššie uvedená nehnuteľnosť.

14.2. Rovnako bolo nesporné, že konanie, v ktorom sa rieši otázka vyporiadania ich bezpodielového spoluvlastníctva doposiaľ nie je právoplatne skončené.

14.3. Strany sporu bývali v rodinnom dome a viedli spoločnú domácnosť až do 18.7.2022 kedy bol žalovaný vykázaný zo spoločného obydľia na dobu 14 dní a následne neodkladným opatrením 5C 86/2022 z 24.10.2022 súd zakázal žalovanému vstupovať do rodinného domu strán konania, približovať sa k žalobkyni na vzdialenosť menej ako 50 metrov a zakázal žalovanému priblížiť sa k žalobkyni na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov len počas úkonov trestného konania, priestupkového konania alebo občianskeho súdneho konania.

15.1. Podľa § 146 ods.1 OZ, ak dôjde medzi manželmi k nehode o právach a povinnostiach vyplývajúcich z bezpodielového spoluvlastníctva, rozhodne na návrh niektorého z nich súd.

15.2. Podľa § 146 ods.2 OZ, ak sa z dôvodu fyzického alebo psychického násillia alebo hrozby takého násillia vo vzťahu k manželovi alebo k blízkej osobe, ktorá býva v spoločnom dome alebo byte, stalo ďalšie spolužitie neznesiteľným, môže súd na návrh jedného z manželov obmedziť užívacie právo druhého manžela k domu alebo bytu patriacemu do bezpodielového spoluvlastníctva, prípadne ho z jeho užívania úplne vylúčiť.

15.3. Vo všeobecnosti § 146 OZ rieši ten prípad, ak dôjde medzi manželmi k nehode o právach a povinnostiach vyplývajúcich z bezpodielového spoluvlastníctva. Pričom tieto nehody sa môžu týkať napríklad rozsahu a spôsobu užívania spoločnej veci, dispozícií ňou alebo vynakladania prostriedkov na udržiavanie a zachovanie spoločnej veci alebo iných práv a povinností vyplývajúcich z bezpodielového spoluvlastníctva.

15.4.Odsek 2 citovaného ustanovenia, upravuje možnosť súdu riešiť problematiku bezpodielového spoluvlastníctva manželov v prípade, ak jeden z bezpodielových spoluvlastníkov, teda jeden z manželov, fyzicky alebo psychicky týra druhého manžela. Ide o možnosť domáhať sa, aby súd na návrh jedného z manželov obmedzil užívacie právo druhého manžela k domu alebo k bytu, ktorý je v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov.

16.1.Manžel, ktorý podá návrh na súd, musí preukázať, že došlo k psychickému alebo fyzickému násiliu, resp. že je tu hrozba takéhoto násillia aj v budúcnosti.

16.2.Zákon ako ďalšiu podmienku zakotvil, že konanie jedného z manželov spôsobuje neznesiteľné spolužitie, čo treba chápať tak, že pomery v dome či byte druhému manželovi a jeho deťom či iným blízkym príbuzným bývajúcim v byte/dome nedovoľujú byť pokojne užívať bez strachu o svoju osobu a bez strachu o život a zdravie ostatných členov domácnosti. Súd môže právo užívať dom alebo byt druhému manželovi obmedziť alebo ho môže z užívania úplne vylúčiť. Ide o prípady, keď ďalšie spolužitie manželov nemožno zniesť, strpieť alebo vydržať.

16.3.Medzi násillím (fyzickým alebo psychickým) a neznesiteľnosťou ďalšieho spolužitia musí byť daná príčinná súvislosť, čo žalobkyňa v konaní nepreukázala.

17.1.Tvrdenie žalobkyne, že súd sa nevysporiadal s výpoveďou svedkyne A. E., B. E. a G. B. C. je nedôvodné, lebo súd v bode 31. odôvodnenia rozhodnutia hodnotí svedkami popísané incidenty, ktoré nepovažoval za psychické násillie páchané zo strany žalovaného proti žalobkyni, pričom takéto konanie zo strany žalobkyne nebolo ani predmetom možných podaní v rámci priestupkového konania alebo podaní trestných oznámení na príslušnom policajnom zbore, z ktorých by vychádzala obava žalobkyne z psychického alebo fyzického násillia zo strany žalovaného.

17.2.Rovnako je nedôvodná námietka vo vzťahu k výpovedi svedkyne J., ktorý súd v bode 33. vyhodnotil tak, že konanie žalovaného nepovažoval za prejav násillia voči žalobkyni.

18.1.K námietke žalobkyne, že žalovaný sa jej vyhráždil, „...že jej bude robiť zo života peklo...“, „...že ju zničí...“ je nutné zdôrazniť, že aby konanie žalovaného bolo možné označiť za neznesiteľné alebo ako prejav násillia, muselo by sa vyznačovať značnou intenzitou a muselo by byť spôsobilé natoľko znížiť kvalitu spolužitia v spoločnej domácnosti, že toto spolužitie je možné objektívne považovať za neznesiteľné. Žalobkyňa neuviedla a ani nepreukázala, čím jej robí/l žalovaný zo života peklo. Žalobkyňa ako sama uvádza má zo žalovaného fóbiu, tá však je vyvolaná obdobím a vzájomnými konfliktmi, ktorými prechádza (čas rozpadu manželstva, rozvodu, vyporiadania BSM), ktoré je častokrát emočne a psychicky náročné. V konaní však nebolo preukázané žiadne také konanie, aby žalobkyňa mala reálnu obavu o svoj život alebo zdravie.

18.2.Rovnako nemožno vyhodnotiť ako psychické týranie, keď žalovaný povedal žalobkyni, že je „psychiatrický pacient“ a nemožno takéto vyjadrenie považovať za spôsobilé natoľko znížiť kvalitu spolužitia v spoločnej domácnosti, že toto spolužitie bude možné objektívne považovať za neznesiteľné.

18.3.Tvrdenie žalobkyne, že zo správania žalovaného „mala vnútorný nepokoj a jej život bol traumatizovaný do takej miery, že prežívala tortúru“, možno označiť za subjektívny stav a pohľad žalobkyne, ktorý bol vyvolaný vzájomnými konfliktami, nie len samotným chovaním a konaním žalovaného.

19.1.Žalobkyňa v prevažnej časti odvolania sa zameriava a poukazuje na porušenie zákazu žalovaného, ktoré mu vyplynulo z nariadeného neodkladného opatrenia.

19.2.V tejto súvislosti odvolací súd nemá možnosť riešiť porušenie zákazu žalovaného. Žalobkyňa mala možnosť domáhať sa jeho vykonateľnosti, resp. žiadať, aby súd nariadil kontrolu dodržiavania nariadenej povinnosti technickými prostriedkami.

19.3.Súd v tomto konaní mohol len hodnotiť, či konanie žalovaného aj po nariadenom neodkladnom opatrení bolo možné označiť za násillie, v dôsledku ktorého by bolo možné aplikovať § 146 ods.2 OZ. Prvoinštančný súd toto konanie nepovažoval za násillie a odôvodnil to v bodoch 31. – 35. odôvodnenia, ku ktorým sa odvolací súd už vyjadroval a stotožnil sa s uvedeným. V kontexte s uvedeným nie je zrejmé, ako žalobkyňa vnímala násillie žalovaného popisujúc okolnosti, keď sa stretli so žalovaným v kaviarni a následne v kine.

20.1.Ako už bolo uvedené, súd môže právo užívať dom alebo byt druhému manželovi obmedziť alebo ho môže z užívania úplne vylúčiť. Ide o pomerne veľký zásah do práv spoluvlastníka, avšak ešte väčší ako

vlastníctvo treba chrániť zdravie a život druhého manžela, ako aj členov rodiny bývajúcich v spoločnom dome či byte.

20.2.Obmedzenie užívania alebo úplné vylúčenie z užívania domu či bytu však neznamená, že je to navždy. Rovnako je nutné zdôrazniť, že súd o úplnom vylúčení z užívacieho práva nemôže rozhodnúť bez časového obmedzenia. V opačnom prípade by došlo k neprípustnému zásahu do vlastníckych práv (čl. 20 ods.1,4 Ústavy SR).

21.1.Odvolací súd okrem už vyššie uvedeného na doplnenie uvádza aj ďalší dôvod, pre ktorý nie je možné žalobe vyhovieť.

21.2.Pre rozhodnutie súdu je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozhodnutia, to znamená, že súd nemôže pri rozhodovaní brať do úvahy skutočnosti, ktoré nastali v minulosti, v dôsledku ktorých už žalovanému bolo nariadené vylúčenie z užívania predmetného domu a v čase vyhlásenia rozhodnutia už netrvajú a nemôže ani anticipovať skutočnosti, ktoré v čase vyhlásenia rozhodnutia ešte nenastali.

21.3.Predpokladom pre vyhovieť žaloby v súdnej veci bolo preukázanie toho, či ďalšie spolužitie medzi stranami sporu ako bývalými manželmi alebo vo vzťahu k blízkym osobám, ktoré žijú v predmetnej nehnuteľnosti, sa stalo neznesiteľným. V konaní takéto skutočnosti preukázané neboli. V priebehu konania došlo k rozvodu manželstva a snahe žalovaného vyporiadať BSM. V priebehu konania nebolo preukázané násilné správanie žalovaného ani hrozba takého násillia, pre ktoré by mal byť vylúčený z ďalšieho užívania nehnuteľnosti.

21.4.Ak žalobkyňa má obavu z hrozby násillia zo strany žalovaného po právoplatnom zrušení neodkladného opatrenia, resp. zamietnutí jej žaloby, odvolací súd uvádza, že žalobkyňa má viaceré právne prostriedky na ochranu svojej osoby pred akýmikoľvek fyzickými či psychickými útokmi žalovaného, ak by k nim skutočne došlo.

22.Prvoinštančný súd vyvodil svoje právne závery o nepreukázaní existencie fyzického alebo psychického násillia, resp. hrozby takéhoto násillia (v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie), ktorá by odôvodňovala záver o obmedzení užívacieho práva žalovaného k domu patriacemu do bezpodielového spoluvlastníctva, prípadne jeho úplného vylúčení z užívania.

23.1.Podľa § 215 ods.1 CSP súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

23.2.Podľa § 217 ods.1 CSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania tým nie sú dotknuté.

23.3.Podľa § 191 ods.1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

24.1.Zhrnúc doposiaľ uvedené, odvolací súd uzatvára, že pri riešení predmetného sporu je nutné z toho, že účelom úpravy podľa § 146 ods.2 OZ je už spomínané obmedzenie násillného správania manželov pri nezhodách o právach a povinnostiach, vyplývajúcich z ich bezpodielového spoluvlastníctva, pričom obmedzenie, resp. vylúčenie užívacieho práva prichádza do úvahy len vtedy, ak vo vzťahu k manželovi alebo k blízkej osobe, ktorá býva v spoločnej domácnosti dochádza k fyzickému alebo psychickému násilliu, resp. k hrozbe takýmto násillím. Násillie nemusí vykazovať znaky trestného činu, postačí, ak pôjde o priestupok proti občianskemu spolužitiu.

24.2.Predpokladom pre použitie vyššie uvedenej občianskoprávnej sankcie proti druhému manželovi je:

a) existencia bezpodielového spoluvlastníckeho vzťahu manželov k domu,

b) existencia spolužitia obidvoch manželov v dome,

c) existencia fyzického alebo psychického násillia, eventuálne existencia, čo i len hrozby takéhoto násillia,

d) realizácia násillia vo vzťahu k manželovi alebo k blízkej osobe, ktorá býva v spoločnom dome, nachádzajúcim sa v bezpodielovom spoluvlastníctve,

e) neznesiteľnosť ďalšieho spolužitia z dôvodov uvedených písmenom c) a d).

24.3.Pokiaľ ktorákoľvek z uvedených podmienok nebude splnená, obmedzenie užívateľského práva manžela k spoločnému domu alebo bytu nebude opodstatnené.

24.4.Neznesiteľnosť ďalšieho spolužitia musí mať značnú intenzitu a musí byť spôsobilé natoľko znížiť kvalitu spolužitia v spoločnej domácnosti, že toto spolužitie bude možné objektívne považovať za neznesiteľné; uvedenú podmienku treba chápať tak, že pomery v dome druhému manželovi a jeho deťom, či iným blízkym osobám bývajúcim v byte, nedovoľujú byť pokojne užívať bez strachu o svoju osobu alebo o život a zdravie ostatných členov domácnosti.

24.5.V okolnostiach danej veci na uplatnenie § 146 ods.2 OZ nebol naplnený jeden z podstatných predpokladov, existencia násillia. Aj keď žalovaný v nehnuteľnosti nebýva, urobil tak na základe

nariadeného neodkladného opatrenia, pričom je zrejmé, že sa do nehnuteľnosti mieni vráti, čo vyplývalo z jeho návrhu na vyporiadanie BSM.

24.6. Žalobkyňa v spore nepreukázala, že by v čase po vysťahovaní žalovaného z domu dochádzalo z jeho strany k takému konaniu (fyzickému alebo psychickému násiliu alebo hrozby takéhoto násillia, narúšaniu pokojného užívania nehnuteľnosti), ktoré by odôvodňovalo aplikáciu citovaného ustanovenia Občianskeho zákonníka.

24.7. Po zhodnotení zisteného skutkového stavu dospel aj odvolací súd v zhode s prvoinštančným súdom k právnemu názoru, že návrh žalobkyne je v celom rozsahu neopodstatnený.

25.1. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

25.2. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

25.3. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

26. Žalobkyňa nebola v odvolacom konaní úspešná preto odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania žalovanému v plnom rozsahu. Odvolací súd konštatuje, že v odvolacom konaní neexistovali dôvody pre aplikáciu § 257 CSP.

27. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

I.

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).